

Chambre des Représentants

SESSION 1963-1964

13 FÉVRIER 1964

PROJET DE LOI

intégrant l'allocation complémentaire de vacances
dans le régime des vacances annuelles des tra-
vailleurs.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA PREVOYANCE SOCIALE (1)

PAR MADAME COPÉE-GERBINET.

MESDAMES, MESSIEURS,

Les travaux de votre Commission ont débuté par un
exposé du Ministre de la Prévoyance Sociale :

EXPOSE DU MINISTRE.

1. — But.

Le projet a pour but de traduire dans la loi la proposition
formulée par le Conseil national du travail dans son avis
n° 177. Cette proposition tend à intégrer l'allocation com-
plémentaire de vacances dans le régime des vacances
annuelles des travailleurs.

Elle tend aussi à simplifier la terminologie des lois rela-
tives aux vacances annuelles des travailleurs, à préciser

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Deconinck Jules.

A. — Membres : MM. Delhache, De Mey, De Paepe, Mme De
Riemaeker-Legot, MM. Duvivier, Lavens, Lenoir, Olislaeger, Peeters
(Lode), Posson, Van den Daele. — Brouhon, Castel, Deconinck (Jules),
Demets, Mmes Fontaine-Borquet, Lambert, MM. Major, Namèche,
Nyffels, Vanderhaegen. — D'haeseleer, Vanderpoorten.

B. — Suppléants : MM. De Staercke, Houbart, Lebas, Otte, Tanghe,
Verbaanderd. — Christiaenssens, Mme Copée-Gerbinet, MM. Hicquet,
Lamers, Paque (Simon). — Cornet.

Voir :

713 (1963-1964) :

- N° 1 : Projet de loi.
- N° 2 : Amendements.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1963-1964

13 FEBRUARI 1964

WETSONTWERP

tot integratie van de vakantiebijslag in het stelsel
van de jaarlijkse vakantie der werknemers.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE SOCIALE VOORZORG (1),

UTGEBRACHT DOOR M^w COPÉE-GERBINET.

DAMES EN HEREN,

De werkzaamheden van Uw Commissie werden aan-
gevat met een uiteenzetting van de Minister van Sociale
Voorzorg.

UITEENZETTING VAN DE MINISTER.

1. — Doel.

Het onderhavige ontwerp wil het door de Nationale Ar-
beidsraad in diens advies n° 177 geformuleerde voorstel om
de vakantiebijslag in het stelsel van de jaarlijkse vakantie
der werknemers op te nemen, vastleggen in een wet.

Tevens beoogt het een vereenvoudiging van de termino-
logie die in de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Deconinck Jules :

A. — Leden : de heren Delhache, De Mey, De Paepe, Mevr. De
Riemaeker-Legot, de heren Duvivier, Lavens, Lenoir, Olislaeger, Pee-
ters (Lode), Posson, Van den Daele. — Brouhon, Castel, Deconinck
(Jules), Demets, Mevrn. Fontaine-Borquet, Lambert, de heren Major,
Namèche, Nyffels, Vanderhaegen, D'haeseleer, Vanderpoorten.

B. — Plaatsvervangers : de heren De Staercke, Houbart, Lebas,
Otte, Tanghe, Verbaanderd. — Christiaenssens, Mevr. Copée-Gerbinet,
de heren Hicquet, Lamers, Paque (Simon). — Cornet.

Zie :

713 (1963-1964) :

- N° 1 : Wetsontwerp.
- N° 2 : Amendementen.

certaines notions et à abroger certaines dispositions de ces lois devenues inutiles.

2. — Historique de l'allocation complémentaire de vacances.

L'accord national de programmation sociale qui fut conclu entre organisations interprofessionnelles d'employeurs et de travailleurs le 11 mai 1960, prévoyait l'octroi d'une allocation complémentaire de vacances dont le montant devait atteindre progressivement, de 1960 à 1964, le salaire d'une semaine.

Le 12 avril 1962, les organisations professionnelles, réunies au sein du Conseil National du Travail, avaient exprimé le vœu que le bénéfice de l'allocation complémentaire de vacances fut assuré en 1962 et en 1963 à tous les travailleurs indistinctement par une mesure législative d'urgence.

À la même date, ces organisations proposaient que l'allocation complémentaire de vacances fût intégrée dans le régime des vacances annuelles, intégration qu'elles souhaitaient voir complètement réalisée pour les vacances de 1966.

Le Conseil National du Travail a été saisi du problème et, dans son avis n° 177, a estimé que l'intégration dans le régime légal des vacances annuelles était possible dès l'année 1964; les employeurs ne seraient toutefois pas tenus d'assurer au cours de l'exercice de vacances, le préfinancement de la charge résultant de l'intégration de l'allocation complémentaire; les caisses de vacances disposeraient néanmoins en temps opportun des montants nécessaires au paiement intégral du pécule de vacances; à partir de 1964, les employeurs verseraient aux organismes percepteurs centraux de la sécurité sociale un montant égal à 2 % des salaires déclarés pour les ouvriers qu'ils ont occupés au cours de l'année civile précédente et qui resterait distinct des cotisations globales de sécurité sociale; le Roi pourrait prévoir des modalités de versement dérogatoires sur proposition des commissions paritaires.

ANALYSE DES PRINCIPALES DISPOSITIONS.

1. — Cotisations.

Les articles 1 à 7 inclus modifient les arrêtés-lois des 28 décembre 1944, 10 janvier 1945 et 7 février 1945 relatifs à la sécurité sociale des travailleurs, des ouvriers mineurs et assimilés et des marins de la marine marchande, en ce sens qu'ils portent la cotisation patronale du secteur « vacances annuelles » de 6 à 8 % pour les ouvriers, les employés et les marins de la marine marchande, de 7,5 à 9,5 % pour les ouvriers mineurs de la surface et de 9 à 13,5 % pour les ouvriers mineurs du fond.

Il convient de noter cependant que, pour les mineurs du fond, la dérogation temporaire, apportée à ces pourcentages et maintenue pour l'année 1964 par l'arrêté royal du 12 décembre 1963 n'a pas été prise en considération dans ce projet : la réduction temporaire, prévue par cet arrêté, reste en vigueur jusque fin 1964. L'Etat prend 2,5 % à charge.

Une part de 2 % de la cotisation prévue de 8, 9,5 ou 13,5 % ne sera payée qu'annuellement au cours de l'année des vacances; le versement de la part restante de 6, 7,5 ou 11,5 % restera soumis aux règles normales.

van de werknemers is gebruikt, zomede een nadere omschrijving van bepaalde begrippen en de opheffing van enkele nutteloos geworden bepalingen in die wetten.

2. — Overzicht van de ontwikkeling van de vakantiebijslag.

Het nationaal akkoord dat op 11 mei 1960 inzake sociale programmatie tussen de interprofessionele organisaties van werkgevers en werknemers is gesloten, heeft voor de werknemers voorzien in het toekennen van een vakantiebijslag, die van 1960 tot 1964 progressief het loon van één week moet bereiken.

De interprofessionele organisaties hadden op 12 april 1962 in de Nationale Arbeidsraad de wens uitgesproken om bij een dringende wetgevende maatregel aan al de werknemers zonder onderscheid het voordeel van de vakantiebijslag te verzekeren in 1962 en 1963.

Op 12 april 1962 stelden dezelfde organisaties tevens voor dat de vakantiebijslag in het stelsel der jaarlijkse vakantie zou opgenomen worden, wat naar hun verlangen volledig zou moeten verwezenlijkt zijn voor de vakantie van 1966.

De Nationale Arbeidsraad bemoeide zich met het probleem en in zijn advies n° 177 sprak hij de mening uit dat de integratie in het wettelijk vakantiestelsel mogelijk is van 1964 af; de werkgevers zouden evenwel niet verplicht worden de kosten van de ingevoegde vakantiebijslag tijdens het vakantiedienstjaar vooraf te financieren, terwijl de vakantiefondsen te gelegener tijd over de nodige bedragen zouden beschikken voor de integrale uitbetaling van het vakantiegeld; de werkgevers zouden, van 1964 af, aan de centrale inningsinstellingen voor sociale zekerheid een bedrag betalen gelijk aan 2 % van de tijdens het voorafgaande kalenderjaar voor de door hen tewerkgestelde werklieden aangegeven lonen, bijdrage die afgezonderd zou blijven van de globale sociale zekerheidsbijdrage; in afwijkende stortingsmodaliteiten zou kunnen worden voorzien door de Koning op voorstel van de paritaire comités.

ANALYSE VAN DE VOORNAAMSTE BEPALINGEN.

1. — Bijdragen.

De artikelen 1 tot en met 7 wijzigen de besluitwetten van 28 december 1944, 10 januari 1945 en 7 februari 1945, betreffende de sociale zekerheid der arbeiders, der mijnwerkers en ermede gelijkgestelden en der zeelieden ter koopvaardij, in die zin dat de werkgeversbijdrage voor de tak « jaarlijkse vakantie » van 6 op 8 % gebracht wordt voor de arbeiders, de bedienden en de zeelieden ter koopvaardij, van 7,5 op 9,5 % voor de bovengrondse mijnwerkers en van 9 op 13,5 % voor de ondergrondse mijnwerkers.

Er valt evenwel op te merken dat voor de ondergrondse mijnwerkers de tijdelijke afwijking aan deze percentages, die voor het jaar 1964 door het koninklijk besluit van 12 december 1963 werd behouden, in dit ontwerp buiten beschouwing gebleven is: de tijdelijke vermindering van 2,5 %, waarin bij dit besluit werd voorzien, blijft gelden tot einde 1964.

Een deel, gelijk aan 2 % van de zoëven vermelde bijdrage van 8, 9,5 of 13,5 %, zal slechts jaarlijks in de loop van het vakantiejaar betaald worden; de betaling van het overblijvende deel, zijnde 6, 7,5 of 11,5 %, zal aan de gewone regeling onderworpen blijven.

2. — Régime particulier des travailleurs de l'industrie diamantaire.

Un régime particulier reste prévu pour les travailleurs de l'industrie diamantaire. Leur cotisation est actuellement égale à 6,5 % des salaires. Une part de 6 % est versée directement à la caisse particulière de vacances au moyen de timbres apposés sur la carte de vacances individuelle des travailleurs. Une part de 0,50 % destinée à financer les vacances supplémentaires spéciales des jeunes travailleurs telles qu'elles sont définies par l'arrêté du Régent du 11 mai 1946, est versée par les employeurs à l'Office national de sécurité sociale, lequel le transmet à la caisse particulière de vacances.

En outre, l'allocation complémentaire de vacances est financée par le Fonds social pour les ouvriers diamantaires institué par la loi du 12 avril 1960, modifiée par celle du 28 juillet 1962, et ce au moyen de la cotisation que cette législation met à charge des importateurs de diamant brut.

3. — Durée des vacances.

Les articles 9 et 10 (art. 4 et 6 des lois coordonnées) précisent les dispositions actuelles relatives à la durée des vacances. En effet, la durée de celles-ci est maintenant de douze jours pour les bénéficiaires âgés de 18 ans au moins et de 18 jours pour les jeunes de moins de 18 ans; il n'y a plus de raison de maintenir la distinction entre vacances ordinaires de six jours et vacances supplémentaires d'une durée égale ou double.

4. — Perception des cotisations.

L'article 13 modifie l'article 9 des lois coordonnées en portant de 6 à 8 %, la cotisation patronale dont une part de 2 % n'est due qu'annuellement, sauf décision dérogatoire du Roi, prise sur proposition de la commission paritaire.

L'article 15 (art. 12 des lois coordonnées) habilite la caisse particulière de vacances de l'industrie diamantaire à percevoir la totalité de la cotisation afférente à la constitution du pécule de vacances.

En outre, un arrêté royal pris sur proposition de la commission paritaire compétente peut prévoir la perception de la cotisation de 2 % à l'intervention d'une institution autre que les organismes percepteurs centraux de la sécurité sociale.

L'article 16 (art. 15 des lois coordonnées) majore le montant actuel du pécule de vacances en y incorporant la valeur de l'actuelle allocation complémentaire de vacances. Par ailleurs, la nouvelle rédaction de l'article 15 fait nettement apparaître que le montant qu'il fixe vaut pour tous les bénéficiaires de la loi et qu'en ce qui concerne les employés — et les officiers navigants et assimilés — le Roi peut déterminer une autre base ou un autre mode de calcul.

5. — Retenue de solidarité.

L'article 18 (art. 21 des lois coordonnées) confirme qu'une retenue de solidarité peut également être faite sur le pécule de vacances de tous les apprentis et que le Ministre de la Prévoyance sociale fixe le montant des salaires fictifs applicables aux journées d'inactivité.

2. — Speciale regeling voor de diamantarbeiders.

Voor de diamantarbeiders blijft een speciale regeling gelden. Thans bedraagt hun bijdrage 6,5 % van het loon. Een deel van deze bijdrage, gelijk aan 6 %, wordt rechtstreeks in de particuliere verlofkas gestort door middel van zegels die op de individuele verlofkaart der werknemers worden geplakt. Een tweede deel, gelijk aan 0,50 %, bestemd voor de bijzondere bijkomende vakantie der jonge arbeiders bepaald bij het besluit van de Regent van 11 mei 1946, wordt door de werkgevers aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid betaald, die het rechtstreeks aan de particuliere verlofkas voor de diamantnijverheid overmaakt.

Bovendien wordt de vakantiebijslag gefinancierd door het Sociaal Fondse voor de diamantarbeiders, opgericht bij de wet van 12 april 1960, gewijzigd bij deze van 28 juli 1962; de last ervan wordt gedekt met de bij deze wetgeving bepaalde bijdrage ten laste van de invoerders van ruw diamant.

3. — Duur van de vakantie.

De artikelen 9 en 10 (art. 4 en 6 van de gecoördineerde wetten) verduidelijken de huidige bepalingen betreffende de duur van de vakantie. Deze duur belooft thans inderdaad twaalf dagen voor de gerechtigden die ten minste 18 jaar oud zijn en 18 dagen voor de jongeren beneden 18 jaar; er dient geen onderscheid meer gemaakt te worden tussen een gewoon verlof van zes dagen en een aanvullend verlof van dezelfde of dubbele duur.

4. — Inning van de bijdragen.

Artikel 13 wijzigt artikel 9 van de gecoördineerde wetten in die zin dat de werkgeversbijdrage van 6 op 8 % gebracht wordt, waarvan 2 % slechts jaarlijks verschuldigd is, behoudens afwijkende beslissing van de Koning, genomen op voorstel van het paritair comité.

Artikel 15 (art. 12 van de gecoördineerde wetten) geeft aan de particuliere verlofkas voor de diamantnijverheid de bevoegdheid om de totale bijdrage voor het vestigen van het vakantiegeld te innen.

Daarenboven kan de 2 % bijdrage ingevolge een koninklijk besluit, getroffen op voorstel van een paritair comité, eveneens geïnd worden door een andere instelling dan de centrale inningsinstellingen voor sociale zekerheid.

Artikel 16 (art. 15 van de gecoördineerde wetten) verhoogt het bestaande bedrag van het vakantiegeld met de waarde van de huidige vakantiebijslag. Uit de nieuwe redactie van artikel 15 blijkt verder duidelijk dat het bij dit artikel bepaald bedrag toepasselijk is op al de bij deze wetgeving bedoelde gerechtigden en dat de Koning voor de bedienden — en voor de zeevarende officieren en ermee gelijkgestellten — een andere basis of wijze van berekening kan vaststellen.

5. — Solidariteitsinhouding.

Artikel 18 (art. 21 der gecoördineerde wetten) bevestigt dat een solidariteitsinhouding eveneens op het vakantiegeld van al de leerlingen mag geheven worden en dat de Minister van Sociale Voorzorg de fictieve lonen voor de inactiviteitsdagen vaststelt.

6. — Incessibilité et insaisissabilité.

L'article 20 (art. 23 des lois coordonnées) prévoit expressément que par dérogation aux arrêtés-lois intervenus en matière de sécurité sociale, les dispositions relatives à l'incessibilité et à l'insaisissabilité du salaire des travailleurs sont applicables au pécule de vacances de tous les bénéficiaires, sauf en cas de répétition du paiement indu.

7. — Entrée en vigueur.

L'article 24 règle l'entrée en vigueur de la loi. Il faut comprendre la portée de cette disposition en ce sens que la part de 2 % de la cotisation, qui en principe n'est versée qu'annuellement, doit être versée pour la première fois au début de 1964 et ce pour les vacances à accorder en 1964; qu'en ce qui concerne les travailleurs de l'industrie diamantaire, la cotisation est portée à 8 % à partir du 1er janvier 1964, c'est-à-dire pour la première fois pour les vacances à accorder en 1965.

Assainissement du régime des vacances annuelles.

1. — Le secteur des vacances annuelles accuse un déficit constant résultant, en ordre principal, des faits suivants :

a) les employeurs ne remplissent pas intégralement leurs obligations légales : le montant des cotisations perçues par l'Office national de Sécurité sociale n'atteint pas l'intégralité des cotisations déclarées;

b) les travailleurs de moins de 18 ans obtiennent un pécule de vacances égal à 8 % de leur salaire bien que les employeurs ne payent que 6 %;

c) les jeunes travailleurs qui entrent pour la première fois en service chez un employeur peuvent obtenir, sous certaines conditions, un pécule de vacances pour la période se situant entre le 1er janvier de l'année au cours de laquelle ils entrent pour la première fois au service d'un employeur et la date d'entrée en service;

d) les frais généraux de l'O. N. S. S.

Ces sources de déficit peuvent être réduites des majorations et intérêts de retard et des comptes de moins de 15 jours.

Le déséquilibre entre les recettes et les dépenses peut, selon les indications fournies par la Caisse nationale des vacances annuelles, être chiffré pour l'exercice 1962 (vacances à prendre en 1963) à $\pm 100.000.000$ de francs; les 9/10èmes de ce montant proviennent de la cause mentionnée sub a).

2. — Le pécule de vacances et les cotisations des vacances sont augmentés de 2 % des salaires à partir de l'année 1964; on doit prévoir logiquement que le déséquilibre va s'aggraver. En effet, il ne faut pas espérer que les employeurs paieront entièrement la cotisation de 8 % alors qu'ils ne paient pas l'intégralité de la cotisation de 6 %. Toute chose restant égale, on peut donc estimer qu'en 1964 et pour chacune des années ultérieures, le déficit sera de 120.000.000 de francs.

3. — Le déficit chronique a pu être couvert grâce aux réserves qui étaient accumulées dans le régime des vacances. Ces réserves provenaient du fait que le honi du fonds de 1/2 % des jeunes travailleurs et le boni des vacances

6. — Verbod van overdracht en beslag.

Artikel 20 (art. 23 der gecoördineerde wetten) bepaalt uitdrukkelijk dat, in afwijking aan de besluitwetten inzake sociale zekerheid, de bepalingen betreffende het verbod van beslag op en overdracht van het loon van de werknemers op het vakantiegeld van al de gerechtigden toepasselijk zijn, behalve bij terugvordering van het onverschuldigd betaalde.

7. — Inwerkingtreding.

Artikel 24 regelt de inwerkingtreding van deze wet. Deze bepaling moet aldus verstaan worden dat het gedeelte van de bijdrage van 2 %, dat in principe slechts jaarlijks gestort wordt, voor de eerste maal dient betaald begin 1964, om de vakantie te verlenen in 1964; dat wat de diamantarbeiders betreft, van 1 januari 1964 af, d.i. voor het eerst om de vakantie te verlenen in 1965, de bijdrage op 8 % wordt gebracht.

Sanering van het stelsel van de jaarlijkse vakantie.

1. — In de sector van de jaarlijkse vakantie heerst een blijvend tekort : dat hoofdzakelijk te wijten is aan de volgende feiten :

a) de werkgevers vervullen niet volledig hun wettelijke verplichtingen : het bedrag der bijdragen, geïnd door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, stemt niet overeen met het volledig bedrag van de aangegeven bijdragen;

b) de werknemers beneden 18 jaar ontvangen een vakantiegeld gelijk aan 8 % van hun loon, ofschoon de werkgevers slechts 6 % betalen;

c) de jonge werknemers die voor de eerste maal in dienst van een werkgever treden kunnen, onder bepaalde voorwaarden, een vakantiegeld bekomen, dat de periode dekt begrepen tussen 1 januari van het jaar in de loop waarvan zij voor het eerst in dienst treden van een werkgever en de datum van indiensttreding;

d) de algemene onkosten van de R. M. Z.

Van het aldus opgeleverde tekort kunnen worden afgetrokken de bijdrageopslag en de nalatigheidsinteressen, zomede de rekeningen van minder dan 15 dagen.

Het verstoorde evenwicht tussen de ontvangsten en de uitgaven kan, volgens de aanwijzingen die verschaft werden door de Rijkskas voor jaarlijks verlof, voor het dienstjaar 1962 (vakantie te nemen in 1963) geschat worden op $\pm 100.000.000$ frank; dit bedrag is ten belope van 9/10 het gevolg van wat sub a) is vermeld.

2. — Het vakantiegeld en de bijdragen daartoe worden, met ingang van het jaar 1964, met 2 % van de lonen vermeerderd; logisch gezien, moet men er zich aan verwachten dat het evenwicht nog meer zal verstoord worden. Er mag inderdaad niet worden verwacht dat de werkgevers de bijdrage van 8 % volledig zullen betalen, aangezien zij de bijdrage van 6 % niet volledig betaalden. Alle andere omstandigheden onveranderd blijvend, mag men dus schatten dat in 1964, en voor ieder van de daaropvolgende jaren, het tekort 120.000.000 frank zal bedragen.

3. — Men heeft het chronische tekort kunnen dekken dank zij de reserves die voor het vakantiestelsel konden worden aangelegd. Die reserves zijn ontstaan doordat het overschot van het 1/2 %-fonds voor de jonge arbeiders en

d'ancienneté ont été versés dans le fonds des 6 %, le seul qui existe encore.

Actuellement, la réserve du fonds des 6 % est de l'ordre de 450.000.000 francs, compte tenu des déficits des exercices 1959 à 1962.

Toutefois, il résulte de ce qui précède que dans quelques années, la réserve sera épuisée et qu'il est dès lors nécessaire de prendre des mesures pour éviter qu'à un moment donné les caisses de vacances se trouvent dans l'impossibilité de faire face à leurs obligations.

4. — Dans l'hypothèse où on envisagerait de couvrir le déficit par une augmentation des cotisations, il faudrait imposer une cotisation supplémentaire de $\pm 0,15$ %. En effet, les services compétents de l'O.N.S.S. et de la C.N.V.A. estiment que le produit de la cotisation de 8 % sera de l'ordre de 7.400.000.000 francs; comme indiqué sous 2., le déficit étant estimé à 120.000.000 francs, la cotisation devrait être telle qu'elle rapporte 7.520.000.000 francs :

$$(8 \times 7.520.000.000)$$

$$7.400.000.000$$

Une augmentation de la cotisation ne serait pas heureuse parce que, d'une part, elle ne correspondrait à aucun avantage pour les travailleurs et que, d'autre part, on demanderait aux employeurs qui exécutent leurs obligations de faire un effort supplémentaire en faveur de ceux qui ne paient pas leurs cotisations.

5. — Il est possible de trouver, dans le régime de vacances même, les fonds nécessaires pour couvrir, soit intégralement, soit dans une très large mesure, le déficit, notamment par une modification des règles qui régissent actuellement la couverture des frais d'administration des caisses de vacances.

Les frais d'administration de la C.N.V.A. et des caisses de vacances particulières sont couverts par les intérêts des capitaux constitués par le versement des cotisations.

Pour réaliser l'assainissement du régime des vacances annuelles diverses dispositions sont proposées par le Gouvernement; elles sont reprises dans un amendement.

DISCUSSION GENERALE.

La base du présent projet étant l'avis du Conseil national du Travail, un membre déplore ne pas être en possession de ce texte et suggère de l'annexer au présent rapport.

D'autre part, il estime que le système préconisé est loin d'être une simplification de la législation sur la Sécurité Sociale.

Selon lui, si on doit limiter les dépenses en salaires indirects, l'effort pourrait porter en premier lieu sur la limitation des dépenses en double pécule. On ne peut pas déduire de cette déclaration du commissaire qu'il serait opposé à la charge contractée par les partenaires et qui sera légalisée par le projet mais il estime qu'il aurait été préférable de prolonger immédiatement la durée des vacances à trois semaines en employant les moyens financiers prévus pour le paiement du double pécule pour la 2e semaine, au financement de la 3e semaine de vacances.

het overschot inzake anciënniteitsverlof gestort werden in het fonds der bijdragen van 6 %, het enige dat thans nog bestaat.

Thans bedraagt de reserve van het 6 %-fonds 450 miljoen frank, rekening houdend met de tekorten van de dienstjaren 1959 tot 1962.

Uit wat voorafgaat blijkt nochtans dat de reserve over enkele jaren uitgeput zal zijn en dat het dan ook nodig is maatregelen te treffen om te voorkomen dat de verlofkassen op een bepaald ogenblik in de onmogelijkheid zouden verkeren om hun verplichtingen na te komen.

4. — In de veronderstelling dat overwogen mocht worden het tekort door een verhoging van de bijdragen te dekken, zou een bijkomende bijdrage van $\pm 0,15$ % dienen opgelegd te worden. Immers, de bevoegde diensten van de R.M.Z. en van het R.J.V. schatten de opbrengst van de bijdrage van 8 % op zowat 7.400.000.000 frank; zoals sub 2 is gezegd, moet de bijdrage — aangezien het tekort op 120 miljoen frank wordt geraamd, — zodanig vastgesteld worden, dat zij 7.520.000.000 frank opbrengt :

$$(8 \times 7.520.000.000)$$

$$7.400.000.000$$

Een verhoging van de bijdrage zou echter weinig gunstige gevolgen hebben, omdat zij enerzijds geen enkel voordeel voor de werknemers met zich zou brengen en omdat anderzijds aan de werkgevers die hun verplichtingen nakomen, gevraagd zou worden een extra inspanning te leveren ten voordele van degenen die hun bijdrage niet betalen.

5. — Het is mogelijk in het stelsel van de vakanties zelf de nodige fondsen te vinden om het tekort integraal of althans voor een groot deel te dekken, met name door een wijziging van de regelen die thans gelden voor de dekking van de administratiekosten van de vakantiefondsen.

De administratiekosten van het R.J.V. en van de bijzondere vakantiefondsen worden gedekt door de interesten van het door de bijdragen gevormde kapitaal.

Voor een sanering van het stelsel der jaarlijkse vakantie stelt de Regering verscheidene maatregelen voor, die in een amendement zijn vervat.

ALGEMENE BESPREKING.

Aangezien dit ontwerp steunt op het advies van de Nationale Arbeidsraad, acht een lid het betreuwenswaardig dat hij niet over de tekst ervan beschikt, en hij stelt voor deze in bijlage aan dit verslag te hechten.

Bovendien oordeelt hij dat de voorgestelde regeling op verre na geen vereenvoudiging is van de wetgeving op de sociale zekerheid.

Hij is van mening dat, indien men de uitgaven inzake onrechtstreekse lonen dient te beperken, de inspanning in de eerste plaats moet gericht zijn op de beperking van de uitgaven inzake vakantietoelage. Uit deze verklaring van het lid mag niet worden afgeleid dat hij vijandig staat tegenover deze last, die door de sociale partners werd aanvaard en een wettelijk karakter zal krijgen ingevolge het ontwerp, maar hij meent dat het verkieslijk ware geweest de duur van de vakantie onmiddellijk op drie weken te brengen door de middelen, die ter beschikking staan voor de betaling van de vakantietoelage voor de 2e week, aan te wenden voor de financiering van de 3e vakantieweek.

En effet, ce qui, à son avis, est important est de prolonger les vacances et compte tenu du niveau de vie atteint par les travailleurs, il doit leur être possible de faire de l'épargne privée en vue de l'organisation de leurs vacances.

Le Ministre répond :

1° qu'il est d'accord de joindre au rapport l'avis du C. N. T., base du présent projet;

2° que le recouvrement de la cotisation supplémentaire se fera par l'envoi d'un avis de débit établi par les organismes chargés de la perception de la cotisation;

3° que le paiement trimestriel n'a pas été prévu parce que les partenaires sociaux ont insisté sur le paiement d'une cotisation annuelle. Toutefois, si, en commission paritaire, les employeurs et travailleurs se mettent d'accord sur un paiement trimestriel, leur décision pourra être rendue obligatoire.

Un autre commissaire se réjouit de l'amélioration sociale prévue dans ce projet mais se demande si cette nouvelle loi ne va pas se heurter à la résistance des commissions paritaires qui n'ont pas confirmé l'accord de programmation. Il demande au Ministre de lui donner de plus amples explications sur la phrase suivante : « les employeurs ne seraient toutefois pas tenus d'assurer au cours de l'exercice de vacances le préfinancement de la charge résultant de l'intégration de l'allocation complémentaire, les caisses de vacances disposeraient néanmoins en temps opportun des sommes nécessaires au paiement intégral du pécule de vacances »; ce texte lui donne l'impression qu'il existe encore un point d'interrogation à ce sujet.

Les notions « d'entreprises familiales » et de « domestiques » sont intégrées dans le régime des vacances annuelles des travailleurs et cependant, aucune commission paritaire n'existe pour cette catégorie de personnes.

Le Ministre fait observer que la loi du 18 décembre 1962 a généralisé le paiement des allocations de vacances pour les années 1962, 1963, même là où il n'y a pas de commissions paritaires, et que pour l'application du projet en discussion les commissions paritaires ne doivent pas intervenir.

En ce qui concerne les modifications qui font l'objet de l'article 8 du projet, elles n'ont pas pour but de faire appliquer le régime des vacances annuelles aux domestiques et aux travailleurs des entreprises familiales; elles tendent uniquement à une uniformisation des définitions usitées dans la législation sur la sécurité sociale et dans celle sur les vacances annuelles.

Un membre insiste à nouveau sur la nécessité d'uniformiser les champs d'application de la sécurité sociale, d'une part et celui des différentes branches axées sur cette dernière, d'autre part.

Le Ministre marque son accord de principe sur cette observation mais estime qu'il s'agit d'un problème dépassant le cadre du projet en discussion.

Un membre félicite le Ministre d'avoir traduit dans cette loi, la volonté d'accorder une allocation complémentaire à tous les travailleurs indistinctement.

DISCUSSION DES ARTICLES.

Articles 1 à 7.

Ces articles sont adoptés à l'unanimité.

Waar het immers naar zijn oordeel op aankomt, is de vakantie te verlengen en, rekening houdend met de door de werknemers bereikte levensstandaard, moet het hun mogelijk zijn op eigen houtje te sparen om hun vakantie te kunnen inrichten.

De Minister antwoordt :

1° dat hij ermee instemt om aan het verslag het advies van de Nationale Arbeidsraad te hechten, dat de basis van dit ontwerp vormt;

2° dat de invordering van de aanvullende bijdrage niet het voorwerp zal uitmaken van een door de met de inning van de bijdrage belaste instellingen opgestelde debetnota;

3° dat men niet in een driemaandelijks betaling heeft voorzien, omdat de sociale partners hebben aangedrongen op de betaling van een jaarlijkse bijdrage. Doch indien werkgevers en werknemers in een paritair comité hun instemming betuigen met een driemaandelijks betaling, zal hun beslissing bindend kunnen worden gemaakt.

Een ander lid verheugt zich over de door het ontwerp ingevoerde sociale verbetering, doch hij vraagt zich af of de nieuwe wet niet zal stuiten op de weerstand van de paritaire comités die de programmatieovereenkomst niet bekrachtigd hebben. Hij verzoekt de Minister om nadere toelichting in verband met de volgende volzin : « de werkgevers zouden evenwel niet verplicht worden de kosten van de ingevoegde vakantiebijslag tijdens het vakantiedienstjaar vooraf te financieren, terwijl de vakantiefondsen te gelegener tijd over de nodige sommen zouden beschikken voor de integrale uitbetaling van het vakantiegeld »; deze tekst verwekt bij hem de indruk dat er in dit verband nog een vraagteken bestaat.

De begrippen « familieondernemingen » en « dienstboden » worden in het stelsel van de jaarlijkse vakantie der werknemers opgenomen, en toch bestaat er geen enkel paritair comité voor die categorie personen.

De Minister merkt op dat door de wet van 18 december 1962 de betaling van het vakantiegeld voor de jaren 1962 en 1963 werd veralgemeend, zelfs daar waar geen paritaire comités bestaan, en dat het optreden van de paritaire comités voor de toepassing van het onderhavige ontwerp niet vereist is.

Het doel van de wijzigingen die het voorwerp van artikel 8 van het ontwerp uitmaken is niet het stelsel van de jaarlijkse vakantie toepasselijk te maken op de dienstboden en op de werknemers van de familieondernemingen, doch uitsluitend eenvormigheid te brengen in de begrippen die worden gebruikt in de wetgeving op de sociale zekerheid en in die op de jaarlijkse vakantie.

Een lid legt er nogmaals de nadruk op dat de toepassingsgebieden van de sociale zekerheid aan de ene kant en de verschillende, hierop gebaseerde takken aan de andere kant, eenvormig moeten worden gemaakt.

De Minister betuigt zijn principiële instemming met deze opmerking, doch is van oordeel dat het probleem buiten het kader van het onderhavige ontwerp valt.

Een lid wenst de Minister geluk omdat hij in deze wet uiting heeft gegeven aan de wil de vakantiebijslag toe te kennen aan alle Werknemers zonder enig onderscheid.

BESPREKING VAN DE ARTIKELLEN.

Artikelen 1 tot 7.

Deze artikelen worden eenparig aangenomen.

Art. 8.

Un membre insiste à nouveau sur la simplification de la législation sociale par l'uniformisation des champs d'application.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 9 à 21.

Ces articles sont adoptés à l'unanimité.

Art. 21bis.

La justification de ce nouvel article figure dans l'exposé introductif du Ministre.

Toutefois, un commissaire insiste pour que le rapport reproduise la liste des réserves administratives pour la caisse nationale et l'ensemble des caisses particulières. En outre, la Commission demande que soit annexé au rapport le pourcentage des intérêts par rapport aux cotisations reçues pour la caisse nationale de vacances, d'une part, et l'ensemble des caisses particulières, d'autre part.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 21ter.

Un commissaire demande s'il n'y a pas lieu de limiter à un pourcentage déterminé des cotisations, les frais d'administration de la Caisse nationale. Il lui est répondu que la Caisse Nationale étant un établissement public géré paritairement, le gouvernement a un contrôle efficace sur les frais d'administration qui, en aucun cas, ne peuvent dépasser les limites du budget approuvé.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 22.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 22bis.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 22ter.

Le taux moyen de 2,15 % prévu dans cet article a été obtenu en partant de renseignements précis relatifs à l'exer-

Art. 8.

Een lid dringt nogmaals aan op een vereenvoudiging van de sociale wetgeving door het eenvormig maken van de toepassingsgebieden.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artt. 9 tot 21.

Deze artikelen worden eenparig aangenomen.

Art. 21bis.

De verantwoording van dit nieuwe artikel komt voor in het inleidende betoog van de Minister.

Een lid dringt er evenwel op aan dat in het verslag de lijst van de administratieve reserves van de Rijkskas en van de particuliere kassen wordt opgenomen. Bovendien vraagt de Commissie dat bij het verslag een bijlage wordt gevoegd, waarin de interesten percentsgewijs worden aangegeven in verhouding tot de bijdragen die enerzijds voor de Rijkskas voor jaarlijks verlof en anderzijds voor alle particuliere kassen zijn geïnd.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 21ter.

Een lid vraagt zich af of het niet geboden is de administratiekosten van het Rijksfonds vast te leggen op een bepaald percentage van de bijdragen. Hem wordt geantwoord dat, aangezien het Rijksfonds een openbare instelling met paritair beheer is, de Regering een afdoende controle op de administratiekosten heeft; deze mogen overigens nooit de perken van de vastgestelde begroting overschrijden.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 22.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 22bis.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 22ter.

Het vastgestelde gemiddelde bedrag van 2,15 % is verkregen aan de hand van nauwkeurige inlichtingen betref-

cice civil 1962. Il s'agit du pourcentage des frais d'administration de l'exercice social 1962 par rapport aux avances de fonds sur cotisations des assujettis à l'O. N. S. S. pour l'exercice de vacances 1961.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 22quater.

Cet article est adopté à l'unanimité.

Art. 23.

Le texte de l'article amendé est adopté à l'unanimité.

Art. 24.

Cet article est adopté à l'unanimité.

* * *

Suite au dépôt d'amendements par le Gouvernement au cours d'une séance ultérieure, la Commission a accepté de réexaminer l'ensemble du projet.

Ces amendements sont libellés comme suit :

Art. 20.

Supprimer cet article.

Art. 23bis (nouveau).

(Art. 23 du texte adopté par la Commission.)

Insérer un article 23bis (nouveau) libellé comme suit :

« Le Roi peut, après avis du Conseil d'administration de la Caisse nationale des vacances annuelles, prendre toutes les mesures afin d'assurer l'équilibre financier du régime des vacances annuelles. À cet effet, il peut, notamment, modifier les dispositions des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, qui concernent les frais d'administration des caisses de vacances. »

Toutefois, ces mesures ne peuvent entraîner ni une augmentation de la cotisation des employeurs, ni une diminution des avantages des travailleurs. »

Art. 23ter (nouveau).

(Art. 24 du texte adopté par la Commission.)

Insérer un article 23ter (nouveau) libellé comme suit :

« § 1er. — Le montant des pécules de vacances impayés, transféré par les Caisses spéciales de vacances à la Caisse nationale des vacances annuelles en exécution de l'article 52 des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, modifié par la loi du 27 juillet 1953, ainsi que le montant des pécules de vacances non réclamés en temps utile, par les travailleurs qui ont été occupés par les affiliés de la Caisse nationale des vacances annuelles, sont affectés au fonds de compensation prévu à l'article 21 des mêmes lois coordonnées. »

fende het kalenderjaar 1962. Het geldt hier het percentage van de administratiekosten voor het boekjaar 1962 ten opzichte van de voorschotten op de bijdragen van de verzekeringsplichtigen voor het vakantiedienstjaar 1961.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 22quater.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 23.

De tekst van het geamendeerde artikel wordt eenparig aangenomen.

Art. 24.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

* * *

Daar de Regering, op een latere vergadering, amendementen heeft voorgesteld, ging de Commissie in op het verzoek om het ontwerp in zijn geheel aan een nieuw onderzoek te onderwerpen.

Die amendementen luiden als volgt :

Art. 20.

Dit artikel schrappen.

Art. 23bis (nieuw).

(Art. 23 van de tekst aangenomen door de Commissie.)

Een artikel 23bis (nieuw) invoegen, dat luidt als volgt :

« Na advies van de Raad van beheer van de Rijkskas voor jaarlijks verlof, kan de Koning alle maatregelen treffen om het financieel evenwicht te verzekeren van het stelsel van jaarlijkse vakantie. Inzonderheid kan hij, te dien einde, de bepalingen van de wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, geordend op 9 maart 1951, die betrekking hebben op de beheerskosten van de vakantie-kassen, wijzigen. »

Deze maatregelen mogen geen verhoging van de werkgeversbijdrage noch een vermindering van de voordelen, toegekend aan de werknemers, voor gevolg hebben. »

Art. 23ter (nieuw).

(Art. 24 van de tekst aangenomen door de Commissie.)

Een artikel 23ter (nieuw) invoegen, dat luidt als volgt :

« § 1. — Het bedrag van het niet betaalde vakantiegeld dat door de speciale vakantiefondsen aan de Rijkskas voor jaarlijks verlof overgedragen wordt in uitvoering van artikel 52 van de wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, gecoördineerd op 9 maart 1951 en gewijzigd bij de wet van 27 juli 1953, evenals het bedrag van het vakantiegeld dat niet tijdig is opgevorderd door de werknemers, tewerkgesteld door de aangesloten van de Rijkskas voor jaarlijks verlof, worden bestemd voor het in artikel 21 derzelfde gecoördineerde wetten bedoelde vereveningsfonds. »

§ 2. — Le reliquat des sommes visées à l'article 13 de la loi du 27 juillet 1953 interprétant et modifiant les lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, est affecté au fonds prévu à l'article 9 des mêmes lois coordonnées. »

Art. 23^{quater} (nouveau).

(Art. 25 du texte adopté par la Commission.)

Insérer un article 23^{quater} (nouveau) libellé comme suit :

« § 1er. — Le Roi peut décider que la majoration de cotisation de 2 % comprise dans la cotisation de 8 % visée à l'article 2 de la présente loi, ne s'applique pas aux employeurs qui doivent cotiser à un fonds de sécurité d'existence lorsque la cotisation due à ce fonds sert à accorder une allocation complémentaire pour la deuxième semaine de vacances.

Dans ce cas, le fonds de sécurité verse à l'organisme chargé du paiement du pécule de vacances aux travailleurs qui ont été occupés chez les employeurs devant cotiser au fonds, une somme égale à la part de 2 % visée à l'alinéa 1er.

§ 2. — Le Fonds social pour les ouvriers diamantaires rembourse aux employeurs visés par l'arrêté du Régent du 11 mai 1946 portant création d'une caisse particulière de vacances pour l'industrie diamantaire, la majoration de cotisation de 2 % comprise dans la cotisation de 8 % prévue à l'article 2 de la présente loi. »

* * *

Il convient de souligner que c'est à la suite des travaux de votre Commission, que les partenaires sociaux représentés au Conseil d'administration de la C. N. V. A. ont décidé de reprendre l'examen de l'équilibre financier du régime de vacances annuelles et de faire, à ce sujet, des propositions au Gouvernement dans un délai déterminé. Compte tenu du fait que les accords entre employeurs et travailleurs ont toujours servi de base à l'évolution du régime de vacances, la Commission, à l'unanimité, a estimé utile de reprendre l'examen des propositions faisant l'objet du document n° 713/2 et conjointement des amendements reproduits ci-avant.

Après échange de vues et compte tenu du projet de loi sur la protection de la rémunération des travailleurs tel qu'il a été adopté par la Chambre, la Commission, sur proposition du Ministre, décide, à l'unanimité, de supprimer l'article 20 repris au document 713/1.

La Commission décide également à l'unanimité de supprimer les articles 21bis, 21ter, 22bis, 22ter et 23 qui font l'objet des amendements repris au document n° 713/2 et qu'elle avaient adoptés antérieurement. Quant à l'article 22^{quater}, également reproduit au document n° 713/2, il est repris sous le nouvel article 23ter dont le texte est reproduit ci-avant. Cet article 23ter devient l'article 24 du texte adopté par la Commission.

§ 2. — Het overschot van de sommen, bedoeld in artikel 13 van de wet van 27 juli 1953 tot interpretatie en wijziging van de op 9 maart 1951 gecoördineerde wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, wordt bestemd voor het in artikel 9 derzelfde gecoördineerde wetten bedoelde fonds. »

Art. 23^{quater} (nieuw).

(Art. 25 van de door de Commissie aangenomen tekst.)

Een artikel 23^{quater} (nieuw) invoegen dat luidt als volgt :

« § 1. — De Koning kan beslissen dat de bijdrageverhoging van 2 %, begrepen in de bijdragen van 8 %, bedoeld in artikel 2 van deze wet, niet geldt voor de werkgevers die moeten bijdragen in een fonds voor bestaanszekerheid, zo de aan dit fonds verschuldigde bijdrage dient voor het verlenen van een vakantiebijslag voor de tweede week vakantie.

In dat geval stort het fonds voor bestaanszekerheid aan de instelling belast met het uitkeren van het vakantiegeld aan de werknemers die tewerkgesteld waren bij de werkgevers die moeten bijdragen in het fonds, een bedrag gelijk aan het in het eerste lid bedoelde deel van 2 %.

§ 2. — Het Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders stort aan de werkgevers, bedoeld in het besluit van de Regent van 11 mei 1946 tot oprichting van een bijzondere verlofkas voor de diamantnijverheid, de verhoging der bijdrage van 2 % welke begrepen is in de bij artikel 2 van deze wet bedoelde bijdrage van 8 %.

* * *

Er dient onderstreept te worden dat het ingevolge de werkzaamheden van uw Commissie is, dat de sociale partners, die vertegenwoordigd zijn in de Raad van Beheer van de R. J. V., besloten hebben het vraagstuk van het financieel evenwicht van het stelsel van het jaarlijks verlof opnieuw te onderzoeken en dienaangaande binnen een bepaalde termijn aan de Regering voorstellen te doen. Daar de overeenkomsten tussen werkgevers en werknemers steeds de grondslag zijn geweest van de ontwikkeling van het vakantiestelsel, heeft de Commissie het bij eenparigheid nuttig geoordeeld de in stuk n° 713-2 vervatte voorstellen en tegelijk de hiervoren opgenomen amendementen aan een nieuw onderzoek te onderwerpen.

Na een gedachtenwisseling, waarbij tevens rekening is gehouden met het wetsontwerp op de bescherming van het loon van de werknemers zoals het door de Kamer aangenomen werd, besluit de Commissie eenparig, op voorstel van de Minister, artikel 20, dat voorkomt in stuk 713/1, weg te laten.

De Commissie beslist eveneens eenparig tot weglating van de artikelen 21bis, 21ter, 22bis, 22ter en 23, waarover het gaat in de in stuk n° 713/2 opgenomen amendementen die zij vroeger had aangenomen. Artikel 22^{quater}, dat eveneens is opgenomen in stuk n° 713/2, wordt overgenomen onder het nieuw artikel 23ter waarvan de tekst hoger voorkomt. Dit artikel 23ter wordt dan artikel 24 van de door de Commissie aangenomen tekst.

Tenant compte des discussions auxquelles il est fait allusion plus haut, la Commission approuve l'insertion d'un article 23bis. Le dispositif de cet article ne porte pas préjudice aux dispositions de l'article 21 des lois coordonnées. Afin de tenir compte des situations spéciales qui existent dans certains secteurs professionnels, la commission approuve à l'unanimité le texte de l'article 23^{quater} nouveau.

Le projet ainsi amendé a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,

Germ. COPÉE-GERBINET.

Le Président,

J. DECONINCK.

In aansluiting op de bespreking waarvan hoger gewag is gemaakt, gaat de Commissie akkoord met het invoegen van een artikel 23bis. De tekst van dit artikel doet niets af aan de bepalingen van artikel 21 van de gecoördineerde wetten. Ten einde rekening te houden met de speciale toestanden die in sommige beroepssectoren bestaan, neemt de Commissie eenparig de tekst van artikel 23^{quater} (nieuw) aan.

Het aldus gewijzigde ontwerp wordt eenparig aangenomen.

De Verslaggever,

Germ. COPÉE-GERBINET.

De Voorzitter,

J. DECONINCK.

TEXTE ADOPTE PAR LA COMMISSION.

Article premier.

L'article 3, § 2, alinéa premier, 4°, alinéa premier, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, modifié par les lois des 12 juillet 1957 et 25 juillet 1962, est remplacé par la disposition suivante :

« 4° 8 % du montant de la rémunération de l'ouvrier ».

Art. 2.

L'article 3, § 4, du même arrêté-loi, modifié par la loi du 12 juillet 1957 est complété par les dispositions suivantes :

« Une part de 2 % comprise dans la cotisation de 8 % visée par le § 2, alinéa premier, 4°, alinéa premier, n'est versée à l'Office national de sécurité sociale qu'annuellement et ce dans le cours de l'année qui suit l'exercice de vacances à la date fixée par le Roi. Toutefois, le Roi peut, sur proposition de la Commission paritaire compétente, prescrire d'autres modalités de versement pour cette part de la cotisation.

Il peut aussi, sur proposition de la Commission paritaire compétente, décider que cette part de la cotisation sera versée à un organisme autre que l'Office national de sécurité sociale.

La cotisation de 8 % visée par le § 2, alinéa premier, 4°, alinéa premier, est versée directement par l'employeur à la Caisse nationale de vacances pour l'industrie diamantaire pour ce qui concerne les travailleurs de l'industrie diamantaire. »

Art. 3.

L'article 4, alinéa premier, A, 5°, du même arrêté-loi, modifié par les lois des 12 juillet 1957 et 25 juillet 1962, est remplacé par la disposition suivante :

« 5° 8 % à la Caisse nationale des vacances annuelles. Ce pourcentage est de 6 % lorsqu'une part de 2 % est versée, par l'employeur à un organisme autre que l'Office national de sécurité sociale conformément à un arrêté royal pris en exécution de l'article 3, § 4, alinéa 5. »

Art. 4.

A l'article 2, § 2, 6°, § 4, A, 6° et B, et § 6 de l'arrêté-loi du 10 janvier 1945 concernant la sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés, modifié par les lois des 28 avril 1958 et 8 mars 1962, l'arrêté royal du 4 septembre 1963, dont les effets sont prorogés par arrêté royal du 12 décembre 1963, et l'arrêté royal du 13 décembre 1963, sont apportées les modifications suivantes :

1° au § 2, 6° les nombres « 9 % » et « 7,5 % » sont respectivement remplacés par les nombres « 13,5 % » et « 9,5 % » ;

2° au § 4, A, 6° le nombre « 7,5 % » est remplacé par le nombre « 9,5 % » ;

3° au § 4, B le nombre « 1,5 % » est remplacé par le nombre « 4 % » ;

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Eerste artikel.

Artikel 3, § 2, eerste lid, 4°, eerste lid, van de besluitwet van 28 december 1944, betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1957 en 25 juli 1962, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« 4° 8 % van het bedrag van het loon van de arbeider ».

Art. 2.

Artikel 3, § 4, van dezelfde besluitwet gewijzigd bij de wet van 12 juli 1957, wordt aangevuld met de volgende bepalingen :

« Een gedeelte van 2 % bevat in de bijdrage van 8 % bedoeld bij § 2 eerste lid, 4°, eerste lid, wordt aan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid slechts jaarlijks gestort, in de loop van het jaar volgend op het vakantiedienstjaar en op de door de Koning te bepalen datum. De Koning kan, echter voor dit gedeelte van de bijdrage, in andere modaliteiten van storting voorzien op voorstel van het bevoegd Paritair Comité.

Hij kan, eveneens, op voorstel van het bevoegd Paritair Comité beslissen dat dit gedeelte van de bijdrage aan een andere instelling dan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid gestort wordt.

De bijdrage van 8 % bedoeld in § 2, eerste lid, 4°, eerste lid, wordt rechtstreeks door de werkgever gestort aan de Rijksverlofkas voor de diamantnijverheid voor wat betreft de arbeiders van de diamantnijverheid. »

Art. 3.

Artikel 4, eerste lid, A, 5°, van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wetten van 12 juli 1957 en 25 juli 1962 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« 5° 8 % aan de Rijkskas voor jaarlijks verlof. Dit percentage bedraagt 6 % indien 2 % aan een andere instelling dan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid door de werkgever wordt gestort overeenkomstig een koninklijk besluit genomen in uitvoering van artikel 3, § 4, vijfde lid. »

Art. 4.

In artikel 2, § 2, 6°, § 4, A, 6°, en B, en § 6 van de besluitwet van 10 januari 1945 betreffende de maatschappelijke zekerheid der mijnwerkers en er mee gelijkgesteld, gewijzigd bij de wetten van 28 april 1958 en 8 maart 1962, het koninklijk besluit van 4 september 1963, waarvan de uitwerking wordt verlengd bij koninklijk besluit van 12 december 1963, en het koninklijk besluit van 13 december 1963, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 2, 6° worden de getallen « 9 % » en « 7,5 % » respectievelijk vervangen door de getallen « 13,5 % » en « 9,5 % » ;

2° in § 4, A, 6° wordt het getal « 7,5 % » vervangen door het getal « 9,5 % » ;

3° in § 4, B wordt het getal « 1,5 % » vervangen door het getal « 4 % » ;

4° au § 6 la disposition suivante est insérée entre les alinéas 4 et 5 :

« Une part de 2 % comprise dans les pourcentages fixés au § 2, 6° du présent article n'est versée qu'annuellement et ce dans le cours de l'année qui suit l'exercice de vacances à la date fixée par le Roi et suivant les modalités qu'il détermine. »

Art. 5.

L'article 3, § 2, 3°, de l'arrêté-loi du 7 février 1945 concernant la sécurité sociale des marins de la marine marchande, modifié par les lois des 11 juillet 1956 et 25 juillet 1962, est remplacé par la disposition suivante :

« 3° 8 % de la rémunération des marins autres que les officiers navigants et assimilés, sans qu'il soit tenu compte pour ce calcul des avantages en nature; cette part de cotisation est destinée à être versée conformément aux dispositions de l'article 4, alinéa premier, 5°. »

Art. 6.

L'article 3, § 3 du même arrêté-loi, modifié par la loi du 11 juillet 1956, est complété par la disposition suivante :

« Une part de 2 % comprise dans le pourcentage fixé au § 2, 3°, n'est versée qu'annuellement et ce dans le cours de l'année qui suit l'exercice de vacances, à la date fixée par le Roi et suivant les modalités qu'il détermine. »

Art. 7.

A l'article 4, alinéa premier, 5°, du même arrêté-loi, modifié par les lois des 27 mars 1951 et 25 juillet 1962, le nombre « 6 % » est remplacé par le nombre « 8 % ».

Art. 8.

A l'article 2, alinéa premier, des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, les 1° et 2° sont respectivement remplacés par les dispositions suivantes :

« 1° aux travailleurs et employeurs liés par un contrat de service domestique par lequel le travailleur s'engage, contre rémunération, à effectuer sous l'autorité, la direction et la surveillance de l'employeur, principalement des travaux ménagers d'ordre manuel pour les besoins du ménage de l'employeur ou de sa famille;

2° aux travailleurs et employeurs liés par un contrat de louage de services conclu entre des personnes occupées dans une entreprise familiale où ne travaillent habituellement que des parents, des alliés ou des pupilles, sous l'autorité exclusive du père, de la mère ou du tuteur; ».

Art. 9.

A l'article 4 des mêmes lois, les alinéas 2 et 3 sont remplacés par les dispositions suivantes :

« La durée des vacances doit être de douze jours au moins pour douze mois de travail y compris les jours d'inac-

4° in § 6, wordt tussen het vierde en het vijfde lid de volgende bepaling ingevoegd :

« Een gedeelte van 2 %, bevat in de bij § 2, 6° van dit artikel gestelde percentages, wordt evenwel slechts jaarlijks gestort in de loop van het jaar, volgend op het vakantiedienstjaar, op de datum en volgens de modaliteiten door de Koning bepaald. »

Art. 5.

Artikel 3, § 2, 3°, van de besluitwet van 7 februari 1945 betreffende de maatschappelijke veiligheid van de zeelieden ter koopvaardij, gewijzigd bij de wetten van 11 juli 1956 en 25 juli 1962, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« 3° 8 % van het loon der zeelieden, andere dan de zeevarende officieren en ermee gelijkgestelden, zonder dat voor deze berekening rekening wordt gehouden met de voordelen in natura; dit gedeelte van de bijdrage is bestemd om te worden gestort overeenkomstig artikel 4, eerste lid, 5°. »

Art. 6.

Artikel 3, § 3, van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wet van 11 juli 1956, wordt aangevuld met de volgende bepaling :

« Een gedeelte van 2 %, bevat in het bij § 2, 3°, gestelde percentage wordt slechts jaarlijks gestort in de loop van het jaar volgend op het vakantiedienstjaar, op de datum en volgens de modaliteiten door de Koning bepaald. »

Art. 7.

In artikel 4, eerste lid, 5°, van dezelfde besluitwet, gewijzigd bij de wetten van 27 maart 1951 en 25 juli 1962, wordt het getal « 6 % » vervangen door het getal « 8 % ».

Art. 8.

In artikel 2, eerste lid, van de wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders geordend op 9 maart 1951, worden de 1° en 2° respectievelijk vervangen door de volgende bepalingen :

« 1° de werknemers en werkgevers verbonden door een arbeidsovereenkomst voor dienstboden, waarbij de werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag, leiding en toezicht van de werkgever voornamelijk huishoudelijke arbeid van lichamelijke aard te verrichten in verband met de huishouding van de werkgever of diens gezin;

2° de werknemers en werkgevers verbonden door een arbeidsovereenkomst aangegaan tussen personen die werkzaam zijn in een familieonderneming, waar gewoonlijk alleen bloedverwanten, aanverwanten of pleegkinderen arbeid verrichten onder het uitsluitend gezag van de vader, de moeder of de voogd; ».

Art. 9.

Artikel 4, tweede en derde lid, van dezelfde wetten, worden vervangen door de volgende bepalingen :

« De duur van de vakantie dient minstens twaalf dagen te bedragen voor twaalf maanden arbeid waarin begrepen

tivité, qui sont assimilées par arrêté royal à des jours de travail effectif. Pour le calcul de cette durée, il y a lieu d'entendre par exercice l'année civile, qui précède l'année au cours de laquelle les vacances doivent être accordées. »

Art. 10.

L'article 6 des mêmes lois est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 6. — La durée minimum des vacances prescrite par l'article 4 est portée à dix-huit jours pour les bénéficiaires qui, à l'expiration de l'exercice de vacances, sont âgés de moins de dix-huit ans. »

Art. 11.

Dans le texte néerlandais de l'article 6bis des mêmes lois, modifié par la loi du 11 mars 1954, les mots « bijkomend verlof » sont remplacés par les mots « aanvullende vakantie ».

Art. 12.

L'article 7 des mêmes lois, modifié par la loi du 27 mai 1952, est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 7. — Dans les conditions déterminées par l'arrêté-loi du 9 juin 1945 fixant le statut des commissions paritaires, modifié par les lois des 20 juillet 1961 et 18 juillet 1962, le Roi peut rendre obligatoires pour les intéressés les décisions des dites commissions comportant des vacances plus importantes que celles prévues aux articles 4 à 6bis; dans ce cas des cotisations complémentaires proportionnelles sont dues par les employeurs intéressés.

Dans les cas qu'elles déterminent les commissions paritaires peuvent proposer l'octroi de vacances complémentaires destinées à assurer les vacances de douze ou de dix-huit jours prévues par les articles 4 et 6 aux bénéficiaires qui ne peuvent prétendre à des vacances complètes. Ces propositions peuvent être introduites en faveur des bénéficiaires occupés dans une entreprise où les vacances sont accordées collectivement ou par roulement. »

Art. 13.

L'article 9 des mêmes lois, modifié par les lois des 11 mars 1954, 28 avril 1958 et 25 juillet 1962, est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 9. — Sauf en ce qui concerne les employés et les officiers navigants et assimilés, le pécule de vacances est constitué par une cotisation de l'employeur. Cette cotisation est égale à 8 % des salaires bruts promérités au cours de l'exercice de vacances, sans préjudice des cotisations spéciales résultant de l'application des articles 7 et 18. »

Art. 14.

A l'article 10, alinéa premier, des mêmes lois, modifié par les lois des 11 mars 1954 et 25 juillet 1962 le préliminaire est remplacé par la disposition suivante :

zijn de inactiviteitsdagen die bij koninklijk besluit met dagen werkelijke arbeid zijn gelijkgesteld. Wordt als dienstjaar beschouwd voor de berekening van deze duur het kalenderjaar dat het jaar voorafgaat waarin de vakantie dient toegekend. »

Art. 10.

Artikel 6 van dezelfde wetten wordt vervangen door de volgende bepaling :

Art. 6. — De bij artikel 4 voorgeschreven minimum vakantieduur wordt voor de gerechtigden die bij het verstrijken van het vakantiedienstjaar minder dan achttien jaar oud zijn, verhoogd tot achttien dagen. »

Art. 11.

In de Nederlandse tekst van artikel 6bis van dezelfde wetten, gewijzigd bij de wet van 11 maart 1954, worden de woorden « bijkomend verlof » vervangen door de woorden « aanvullende vakantie ».

Art. 12.

Artikel 7 van dezelfde wetten gewijzigd bij de wet van 27 mei 1952, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Art. 7. — De Koning mag, onder de voorwaarden bepaald bij de besluitwet van 9 juni 1945 tot vaststelling van het statuut der paritaire comité's, gewijzigd bij de wetten van 20 juli 1961 en 18 juli 1962, voor de belanghebbenden de beslissingen algemeen verbindend verklaren die door bedoelde comité's getroffen zijn en waarbij langere vakanties dan deze voorzien bij de artikelen 4 tot 6 bis worden aangenomen; in dit geval zijn de belanghebbende werkgevers evenredige bijkomende bijdragen verschuldigd.

De paritaire comité's mogen in de door hen bepaalde gevallen het verlenen van aanvullende vakantie voorstellen om de bij de artikelen 4 en 6 bepaalde vakantie van twaalf en achttien dagen te verzekeren aan de gerechtigden die geen volledige vakantie genieten. Dergelijke voorstellen mogen ingediend worden ten gunste van de gerechtigden die werken in een onderneming waar de vakantie gemeenschappelijk of bij beurtregeling wordt verleend. »

Art. 13.

Artikel 9 van dezelfde wetten, gewijzigd bij de wetten van 11 maart 1954, 28 april 1958 en 25 juli 1962, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Art. 9. — Behalve wat de bedienden en de zeevarende officieren en ermee gelijkgestelden betreft, wordt het vakantiegeld gevestigd door een werkgeversbijdrage. Deze bijdrage is gelijk aan 8 % van de brutolonen verdiend gedurende het vakantiedienstjaar, onverminderd de speciale bijdragen welke voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 7 en 18. »

Art. 14.

In artikel 10, eerste lid, van dezelfde wetten gewijzigd bij de wetten van 11 maart 1954 en 25 juli 1962, wordt de aanhef vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 10. — Le Roi détermine l'utilisation du reliquat du fonds visé à l'article 9 aux fins suivantes : ».

Art. 15.

L'article 12 des mêmes lois, modifié par la loi du 27 mai 1952, est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 12. — Sauf en ce qui concerne les travailleurs visés à l'article 9 de l'arrêté du Régent précité du 11 mai 1946, la cotisation visée par le même article 9 est perçue respectivement par l'Office national de sécurité sociale, le Fonds national de retraite des ouvriers mineurs ou l'Office de sécurité sociale pour les marins de la marine marchande, selon qu'il s'agit de bénéficiaires assujettis à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, à l'arrêté-loi du 10 janvier 1945 concernant la sécurité sociale des ouvriers mineurs et assimilés ou à l'arrêté-loi du 7 février 1945 concernant la sécurité sociale des marins de la marine marchande.

Cette cotisation est perçue conformément aux dispositions prescrites par ces législations.

Sur proposition de la commission paritaire compétente, le Roi peut décider qu'une part de 2 % de la cotisation de 8 % concernant les bénéficiaires assujettis à l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 sera versée à un organisme autre que l'Office national de sécurité sociale. »

Art. 16.

L'article 15, alinéa premier, des mêmes lois, modifié par la loi du 11 mars 1954, est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 15. — Le montant du pécule de vacances est calculé sur le salaire brut gagné par l'intéressé au cours de l'exercice de vacances, majoré éventuellement d'un salaire fictif pour les jours d'inactivité qui sont assimilés à des jours de travail effectif. Il est fixé à :

1° 8 % pour les bénéficiaires âgés de 18 ans et plus à l'expiration de l'exercice de vacances;

2° 10 % pour les bénéficiaires âgés de moins de 18 ans à l'expiration de l'exercice de vacances.

Pour les employés, pour les officiers navigants et assimilés et pour les jeunes travailleurs visés à l'article 6bis le Roi peut, dans les cas et aux conditions qu'il détermine prescrire une base ou un mode de calcul autres que ceux prévus à l'alinéa précédent. »

Art. 17.

A l'article 20, alinéa 2, des mêmes lois, inséré par la loi du 8 mars 1962, les mots « et du pécule familial de vacances » sont supprimés.

Art. 18.

L'article 21 des mêmes lois, modifié par les lois du 27 juillet 1953 et du 25 juillet 1962, est remplacé par les dispositions suivantes :

« Art. 10. — De Koning bepaalt de aanwending van het overschot van het in artikel 9 bedoelde fonds, voor de volgende doeleinden : ».

Art. 15.

Artikel 12 van dezelfde wetten, gewijzigd bij de wet van 27 mei 1952, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Art. 12. — Behoudens wat de arbeiders betreft bedoeld bij het in artikel 9 voornoemd besluit van de Regent van 11 mei 1946, wordt de bijdrage bepaald bij hetzelfde artikel 9 respectievelijk geïnd door de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid, het Nationaal Pensioenfonds voor mijnwerkers of de Dienst voor maatschappelijke veiligheid van de zeelieden ter koopvaardij, naar gelang het gerechtigden betreft onderworpen aan de besluitwet van 28 december 1944, betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders aan de besluitwet van 10 januari 1945 betreffende de maatschappelijke zekerheid van de mijnwerkers en ermee gelijkgestelden of aan de besluitwet van 7 februari 1945 betreffende de maatschappelijke veiligheid van de zeelieden ter koopvaardij.

Deze bijdrage wordt geïnd overeenkomstig de bepalingen waarin deze wetgevingen voorzien.

De Koning kan beslissen, op voorstel van het bevoegd paritair comité, dat een gedeelte van 2 % bevat in de bijdrage van 8 % betreffende de gerechtigden onderworpen aan de besluitwet van 28 december 1944 aan een andere instelling dan de Rijksdienst voor maatschappelijke zekerheid gestort wordt. »

Art. 16.

Artikel 15, eerste lid, van dezelfde wetten, gewijzigd bij de wet van 11 maart 1954 wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Art. 15. — Het bedrag van het vakantiegeld wordt berekend op basis van het door de betrokkenen tijdens het vakantiedienstjaar verdiende brutoloon, eventueel vermeerderd met een fictief loon voor de inactiviteitsdagen die met dagen werkelijke arbeid gelijkgesteld zijn. Het is vastgesteld op :

1° 8 % voor de gerechtigden die op het einde van het vakantiedienstjaar 18 jaar of ouder zijn;

2° 10 % voor de gerechtigden die op het einde van het vakantiedienstjaar minder dan 18 jaar oud zijn.

Voor de bedienden, voor de zeevarende officieren en ermee gelijkgestelden en voor de jonge arbeiders waarvan sprake in artikel 6bis, mag de Koning in de door hem bepaalde gevallen en onder de door hem vastgestelde voorwaarden een andere basis of wijze van berekening voorschrijven dan deze welke voorzien zijn bij het vorig lid. »

Art. 17.

In artikel 20, tweede lid, van dezelfde wetten, ingevoegd bij de wet van 8 maart 1962, worden de woorden « en van het gezinsvakantiegeld » geschrapt.

Art. 18.

Artikel 21 van dezelfde wetten, gewijzigd bij de wetten van 27 juli 1953 en 25 juli 1962, wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Art. 21. — Une retenue, qui ne peut exéder 8 %, peut être opérée sur le montant intégral des pécules de vacances visés à l'article 15 et payés par les caisses de vacances.

Le Roi fixe le montant de la retenue.

Le produit de cette retenue fait l'objet d'une compensation entre les caisses de vacances par l'intermédiaire de la Caisse nationale des vacances annuelles. Il est destiné au financement du pécule de vacances accordé par les dites caisses pour les jours d'inactivité assimilés à des jours de travail effectif.

Le Roi détermine les jours d'inactivité à assimiler à des jours de travail effectif et les conditions dans lesquelles ils peuvent être pris en considération.

Sur avis du conseil d'administration de la Caisse nationale des vacances annuelles, le Ministre de la Prévoyance sociale fixe les salaires fictifs à prendre en considération dans le calcul du pécule de vacances pour les jours d'inactivité assimilés à des jours de travail effectif. »

Art. 19.

A l'article 21bis, 1er alinéa, des mêmes lois, modifié par la loi du 29 mars 1956, les mots « et pour les officiers navigants et assimilés » sont insérés entre les mots « pour les employés » et les mots « les journées d'interruption de travail ».

Dans le 2me alinéa du même article le mot « employé » est remplacé par le mot « intéressé ».

Art. 20.

L'article 24, alinéa premier, des mêmes lois est remplacé par la disposition suivante :

« En aucun cas les caisses de vacances ne peuvent subordonner le paiement du pécule de vacances au versement, par l'employeur, des cotisations afférentes aux vacances annuelles. »

Art. 21.

L'article 44 des mêmes lois est complété par la disposition suivante :

« Les communes et autres établissements publics sont tenus de fournir gratuitement, tant à la Caisse nationale de vacances annuelles qu'aux caisses spéciales prévues par l'article 51, tous renseignements relatifs à l'application des lois et arrêtés concernant les vacances annuelles des travailleurs salariés. »

Art. 22.

Dans les mêmes lois sont abrogés :

- 1° l'article 6ter, modifié par les lois des 4 juillet 1956 et 28 avril 1958;
- 2° l'article 6quater, modifié par la loi du 4 juillet 1956;
- 3° l'article 14;
- 4° l'article 15bis, modifié par la loi du 4 juillet 1956.

Art. 23.

Le Roi peut, après avis du Conseil d'administration de la Caisse nationale des vacances annuelles, prendre toutes les mesures afin d'assurer l'équilibre financier du régime des vacances annuelles. A cet effet, il peut notamment modifier les dispositions des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, qui concernent les frais d'administration des caisses de vacances.

Toutefois, ces mesures ne peuvent entraîner ni une augmentation de la cotisation des employeurs ni une diminution des avantages des travailleurs.

« Art. 21. — Een inhouding, die 8 % niet mag overschrijden, kan verricht worden op het volledig bedrag van het in artikel 15 bedoeld vakantiegeld dat door de vakantiefondsen uitgekeerd wordt.

De Koning stelt het bedrag der inhouding vast.

De opbrengst van deze inhouding maakt het voorwerp uit van een verevening tussen de vakantiefondsen door toedoen van de Rijkskas voor jaarlijks verlof. Zij is bestemd voor de financiering van het vakantiegeld dat door die fondsen wordt verleend voor de met werkelijke arbeid gelijkgestelde inactiviteitsdagen.

De Koning bepaalt de met werkelijke arbeid gelijk te stellen inactiviteitsdagen en de voorwaarden waaronder zij in aanmerking mogen genomen worden.

De Minister van Sociale Voorzorg bepaalt na advies van de raad van beheer van de Rijkskas voor jaarlijks verlof de fictieve lonen die voor bedoelde gelijkgestelde inactiviteitsdagen dienen in aanmerking genomen voor de berekening van het vakantiegeld. »

Art. 19.

In artikel 21bis, eerste lid, van dezelfde wetten, gewijzigd bij de wet van 29 maart 1956, worden tussen de woorden « voor de bedienden » en de woorden « de dagen arbeidsonderbreking » de woorden « en voor de zeevarende officieren en er mee gelijkgestelden » ingevoegd.

In het tweede lid van hetzelfde artikel wordt het woord « bediende » vervangen door het woord « belanghebbende ».

Art. 20.

Artikel 24, eerste lid, van dezelfde wetten, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« De vakantiefondsen mogen in geen geval het uitbetalen van het vakantiegeld afhankelijk maken van het storten door de werkgever van de bijdragen betreffende de jaarlijkse vakantie. »

Art. 21.

Artikel 44 van dezelfde wetten wordt aangevuld met de volgende bepaling :

« De gemeenten en andere openbare instellingen zijn ertoe gehouden zowel aan de Rijkskas voor jaarlijks verlof als aan de speciale vakantiefondsen als bedoeld in artikel 51, kosteloos alle inlichtingen te verstrekken betreffende de toepassing van de wetten en besluiten inzake jaarlijkse vakantie der loonarbeiders. »

Art. 22.

In dezelfde wetten worden opgeheven :

- 1° artikel 6ter, gewijzigd bij de wetten van 4 juli 1956 en 28 april 1958;
- 2° artikel 6quater, gewijzigd bij de wet van 4 juli 1956;
- 3° artikel 14;
- 4° artikel 15bis, gewijzigd bij de wet van 4 juli 1956.

Art. 23.

Na advies van de Raad van Beheer van de Rijkskas voor jaarlijks verlof, kan de Koning alle maatregelen treffen om het financieel evenwicht te verzekeren van het stelsel van jaarlijkse vakantie. Inzonderheid kan hij, te dien einde, de bepalingen van de op 9 maart 1951 gecoördineerde wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, die betrekking hebben op de beheerskosten van de vakantiekassen, wijzigen.

Deze maatregelen mogen geen verhoging van de werkgeversbijdrage noch een vermindering van de voordelen, aan de werknemers toegekend, tot gevolg hebben.

Art. 24.

§ 1er. — Le montant des pécules de vacances impayés, transféré par les Caisses spéciales de vacances à la Caisse nationale des vacances annuelles en exécution de l'article 52 des lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, modifié par la loi du 27 juillet 1953, ainsi que le montant des pécules de vacances non réclamés en temps utile par les travailleurs qui ont été occupés par les affiliés de la Caisse nationale des vacances annuelles, sont affectés au fonds de compensation prévu à l'article 21 des mêmes lois coordonnées.

§ 2. — Le reliquat des sommes visées à l'article 13 de la loi du 27 juillet 1953 interprétant et modifiant les lois relatives aux vacances annuelles des travailleurs salariés, coordonnées le 9 mars 1951, est affecté au fonds prévu à l'article 9 des mêmes lois coordonnées.

Art. 25.

§ 1er. — Le Roi peut décider que la majoration de cotisation de 2 % comprise dans la cotisation de 8 % visée à l'article 2 de la présente loi, ne s'applique pas aux employeurs qui doivent cotiser à un fonds de sécurité d'existence lorsque la cotisation due à ce fonds sert à accorder une allocation complémentaire pour la deuxième semaine de vacances.

Dans ce cas, le fonds de sécurité verse à l'organisme chargé du paiement du pécule de vacances aux travailleurs qui ont été occupés chez les employeurs devant cotiser au fonds une somme égale à la part de 2 % visée à l'alinéa 1er.

§ 2. — Le Fonds social pour les ouvriers diamantaires rembourse aux employeurs visés par l'arrêté du Régent du 11 mai 1946 portant création d'une caisse particulière de vacances pour l'industrie diamantaire, la majoration de cotisation de 2 % comprise dans la cotisation de 8 % prévue à l'article 2 de la présente loi.

Art. 26.

La présente loi, qui entrera en vigueur le 1er janvier 1964, s'appliquera pour la première fois aux vacances de 1964. Elle s'appliquera pour la première fois aux vacances à prendre en 1965 pour ce qui concerne les travailleurs visés par l'arrêté du Régent du 11 mai 1946 portant création d'une caisse particulière de vacances pour l'industrie diamantaire, modifié par l'arrêté du Régent du 2 avril 1948 et par les arrêtés royaux des 28 janvier 1954 et 28 janvier 1957.

Art. 24.

§ 1. — Het bedrag van de niet uitbetaalde vakantiegelden dat door de speciale vakantiefondsen aan de Rijkskas voor jaarlijks verlof wordt overgedragen ter uitvoering van artikel 52 van de op 9 maart 1951 gecoördineerde en bij de wet van 27 juli 1953 gewijzigde wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders, evenals het bedrag van het vakantiegeld dat niet tijdig is opgevorderd door de werknemers die door de aangeslotenen van de Rijkskas voor jaarlijks verlof zijn tewerkgesteld, worden bestemd voor het in artikel 21 derzelfde gecoördineerde wetten bedoelde vereveningsfonds.

§ 2. — Het overschot van de sommen, bedoeld in artikel 13 van de wet van 27 juli 1953 tot interpretatie en wijziging van de op 9 maart 1951 gecoördineerde wetten betreffende het jaarlijks verlof der loonarbeiders wordt bestemd voor het in artikel 9 derzelfde gecoördineerde wetten bedoelde fonds.

Art. 25.

§ 1. — De Koning kan beslissen dat de bijdrageverhoging van 2 %, begrepen in de bijdrage van 8 % als bedoeld in artikel 2 van deze wet, niet geldt voor de werkgevers die moeten bijdragen in een fonds voor bestaanszekerheid, zo de aan dit fonds verschuldigde bijdrage dient voor het verlenen van een vakantiebijslag voor de tweede week vakantie.

In dat geval stort het fonds voor bestaanszekerheid aan de instelling belast met het uitkeren van het vakantiegeld aan de werknemers die tewerkgesteld waren bij de werkgevers die moeten bijdragen in het fonds, een bedrag gelijk aan het in het eerste lid bedoelde deel van 2 %.

§ 2. — Het Sociaal Fonds voor de diamantarbeiders stort aan de werkgevers, bedoeld in het besluit van de Regent van 11 mei 1946 tot oprichting van een bijzondere verlofkas voor de diamantnijverheid, de verhoging der bijdrage van 2 %, begrepen in de bijdrage van 8 % als bedoeld in artikel 2 van deze wet.

Art. 26.

Deze wet, die op 1 januari 1964 in werking treedt, is voor het eerst van toepassing op de vakantie van 1964. Ze is voor het eerst van toepassing op de in 1965 te nemen vakantie wat betreft de arbeiders als bedoeld bij het besluit van de Regent van 11 mei 1946 tot oprichting van een particuliere verlofkas voor de diamantnijverheid, gewijzigd bij het besluit van de Regent van 2 april 1948 en bij de koninklijke besluiten van 28 januari 1954 en 28 januari 1957.

ANNEXE I.

Intégration du système de l'allocation complémentaire de vacances dans le régime légal des vacances annuelles.

Dans son avis du 7 juin 1962 concernant le régime de l'allocation complémentaire de vacances en 1962 et 1963, le Conseil national du Travail a fait état d'un accord entre les partenaires sociaux sur l'intégration de l'allocation complémentaire de vacances dans le régime légal des vacances annuelles; il précisait que cette intégration devrait être complètement réalisée pour les vacances de l'année 1966.

Le Conseil a chargé sa Commission des vacances annuelles d'étudier les modalités de l'intégration envisagée. Sur rapport de cette Commission, il a été décidé, le 21 mars 1963, d'adresser l'avis suivant au Ministre de la Prévoyance sociale.

Le Conseil a estimé que l'intégration dans le régime légal des vacances annuelles était réalisable dès l'année 1964, sans que ne soit imposé aux chefs d'entreprise le préfinancement des charges correspondant au double pécule pour la deuxième semaine, au cours de l'exercice de vacances. Il a recherché une formule selon laquelle les caisses de vacances pourraient cependant disposer en temps voulu des sommes nécessaires au paiement intégral des allocations de vacances des ouvriers.

Le Conseil a été unanimement d'avis que les lois coordonnées sur les vacances annuelles des travailleurs salariés devraient être modifiées en précisant les quatre points suivants :

1° chaque année à partir de 1964, pour le 30 avril au plus tard, les chefs d'entreprise seraient tenus de payer à l'organisme assurant la perception et la répartition des cotisations de sécurité sociale, une somme correspondant à 2 % des salaires déclarés au cours de l'exercice civil précédent;

2° cette date du 30 avril pourrait être modifiée par arrêté royal, sur avis du Conseil d'administration de la Caisse nationale des Vacances annuelles;

3° des modalités de financement autres que celles des points 1° et 2° sont à prévoir pour les branches d'activité où est institué un fonds de sécurité d'existence, lorsqu'il existe à ce sujet une décision de commission paritaire rendue obligatoire par arrêté royal.

4° des régimes dérogatoires, quant aux modalités de financement pourraient être organisés par arrêté royal pour d'autres secteurs d'activité économique.

Le Conseil considère que dans la situation actuelle, le point 3° concerne l'industrie de la construction et le point 4°, l'industrie de l'habillement et de la confection.

Le Conseil a consulté les services compétents de l'Office national de Sécurité sociale et de la Caisse nationale des Vacances annuelles en ce qui concerne les modalités d'exécution de ces mesures. Il a estimé pouvoir faire les suggestions suivantes :

A l'expiration de chaque exercice et après réception de la déclaration de cotisations de sécurité sociale pour le quatrième trimestre, l'O.N.S.S. (ou le F.N.R.O.M., ou encore l'O.S.S.M.M.) adresserait aux employeurs, dans le plus bref délai possible, un avis de débit.

Les employeurs seraient invités à s'acquitter de la dette, avant le 30 avril, par un paiement distinct du paiement de l'ensemble des cotisations de sécurité sociale.

L'O.N.S.S. enverrait les sommes à la C.N.V.A. qui les répartirait entre les caisses de vacances, selon le rythme des paiements et selon les nécessités des caisses, compte tenu notamment de l'étalement, variable selon les secteurs, du paiement des péculs de vacances.

* * *

Si le système qu'il préconise ne donne pas satisfaction, le Conseil national du Travail se propose de reconsidérer la question; il pourrait alors suggérer d'abandonner à l'avenir toute distinction quant au financement des péculs de vacances.

Le Conseil souligne que les mesures qu'il suggère de prendre pour le financement du double pécule correspondant à la deuxième semaine de vacances, ne peuvent en aucune manière constituer un précédent pour le financement, selon des modalités particulières, d'autres prestations de sécurité sociale.

* * *

BIJLAGE I.

Intégratie van het stelsel van de bijkomende vakantievergoeding in het wettelijk stelsel van de jaarlijkse vakantie.

De Nationale Arbeidsraad heeft in zijn advies van 7 juni 1962 betreffende het stelsel van de bijkomende vakantievergoeding in 1962 en 1963 melding gemaakt van een akkoord onder de sociale partners over de integratie van de bijkomende vakantievergoeding in het wettelijk stelsel van de jaarlijkse vakantie; hij verduidelijkt dat deze integratie volledig zou moeten verwezenlijkt zijn voor de vakantie van 1966.

De Raad heeft aan zijn Commissie voor de jaarlijkse vakantie opdracht gegeven een studie te wijden aan de voorgenomen integratie. Op verslag van die commissie, heeft hij op 21 maart 1963 besloten, navolgend advies aan de Minister van Sociale Voorzorg te doen geworden.

De Raad is van oordeel dat de integratie in het wettelijk vakantiestelsel verwezenlijkt kan worden vanaf 1964, zonder dat de ondernemingshoofden verplicht worden de kosten van het dubbel vakantiegeld voor de tweede vakantieweek tijdens het vakantiedienstjaar vooraf te financieren. Hij heeft naar een formule gezocht welke de vakantiekassen evenwel zou toelaten te gelegener tijd over de sommen te beschikken welke nodig zijn voor de integrale uitbetaling van het vakantiegeld der arbeiders.

De Raad is eenparig van oordeel, dat de samengevoegde wetten op de jaarlijkse vakantie der loonarbeiders zouden moeten gewijzigd worden, door de vier navolgende punten te verduidelijken :

1° elk jaar vanaf 1964 en uiterlijk vóór 30 april zouden de ondernemingshoofden verplicht zijn aan het organisme dat met de inning en de verdeling van de sociale zekerheidsbijdragen is gelast, een som te betalen welke gelijk is aan 2 % van de tijdens het voorafgaande kalenderjaar aangegeven lonen;

2° die datum van 30 april zou kunnen gewijzigd worden bij koninklijk besluit, genomen op advies van de beheerraad van de Rijkskas voor Jaarlijks Verlof;

3° andere financieringsmodaliteiten dan vermeld in de punten 1° en 2° moeten voorzien worden voor de bedrijfstakken waar een Fonds voor bestaanszekerheid bestaat, wanneer het paritair comité op dit stuk een beslissing heeft genomen, die bij koninklijk besluit algemeen verbindend werd verklaard.

4° afwijkende stelsels wat de financieringsmodaliteiten betreft zouden voor andere bedrijfssectoren bij koninklijk besluit kunnen worden ingesteld.

De Raad is van oordeel, dat vooralsnog punt 3 betrekking heeft op het bouwbedrijf en punt 4 op het kledings- en confectiebedrijf.

De Raad heeft omtrent de uitvoeringsmodaliteiten van deze maatregelen het advies ingewonnen van de bevoegde diensten van de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid en van de Rijkskas voor Jaarlijks Verlof. Hij meent navolgende voorstellen te kunnen doen :

De R. M. Z. (of het N. P. M. of de D. M. V. Z. K.) zou op het einde van elk dienstjaar en na ontvangst van de aangifte van de sociale zekerheidsbijdragen voor het vierde kwartaal, aan de werkgevers zo spoedig mogelijk een debetbericht zenden.

De werkgevers zouden verzocht worden de schuld vóór 30 april te vereffenen door middel van een storting, die verschilt van de storting van de gezamenlijke bijdragen voor de sociale zekerheid.

De R. M. Z. zou de sommen aan de R. J. V. overmaken, die ze onder de vakantiekassen zouden verdelen, naargelang van het ritme der betalingen en de noodwendigheden der kassen, inzonderheid rekening gehouden met de spreiding van de uitbetaling der vacantelegden, welke kan verschillen naar gelang van de sectoren.

* * *

Indien het door hem voorgestelde stelsel geen voldoening schenkt, stelt de Nationale Arbeidsraad voor het vraagstuk opnieuw te onderzoeken. Hij zou dan kunnen voorstellen elk onderscheid met betrekking tot de financiering van het vakantiegeld in de toekomst te laten vallen.

De Raad onderstreept dat de door hem voorgestelde maatregelen met het oog op de financiering van het dubbel vakantiegeld met betrekking tot de tweede vakantieweek, in geen geval een precedent mogen zijn om andere verstrekkingen van de sociale zekerheid volgens bijzondere modaliteiten te financieren.

* * *

Au cours de l'examen du problème traité dans le présent avis, les membres du Conseil ont eu l'attention attirée à nouveau, sur une question de technique législative se posant à propos des lois coordonnées sur les vacances annuelles : alors que depuis plusieurs années, ces lois reconnaissent à tous les travailleurs le droit à un minimum de douze jours de vacances par an, pour des prestations de travail normales, elles continuent d'opérer une distinction entre les vacances dites ordinaires et les vacances dites supplémentaires (articles 4 et 6ter des lois coordonnées, en particulier).

Le Conseil émet le vœu que cette distinction soit abandonnée en vue d'une meilleure compréhension du régime en vigueur.

Tijdens de bespreking van het vraagstuk waarover in dit advies wordt gehandeld, werd de aandacht van de Raadsleden andermaal gevestigd op een kwestie van wetgevende techniek, met betrekking tot de geordende wetten op de jaarlijkse vakantie : hoewel deze wetten sinds verschillende jaren aan alle werknemers recht geven op minimum 12 vakantiedagen per jaar voor normale arbeidsprestaties, blijven zij een onderscheid maken tussen de zogenaamde gewone vakantie en de zogenaamde bijkomende vakantie (inzonderheid artikelen 4 en 6ter van de samengeordende wetten).

De Raad drukt de wens uit, dat men dit onderscheid zou laten vallen ten einde het van kracht zijnde stelsel begrijpelijker te maken.

ANNEXE II.

Evolution des différents Fonds existant à la C. N. V. A.

BIJLAGE II.

Ontwikkeling van de onderscheidene Fondsen die in het R. J. V. bestaan.

Libellés	31-12-1955	31-12-1956	31-12-1957	31-12-1958	31-12-1959	31-12-1960	31-12-1961	31-12-1962	31-12-1963 (provisoire)
Fonds commun 6 %. — Gemeenschappelijk fonds 6 %	839.836.910,67	804.228.984,63	902.445.760,74	817.533.609,74	776.432.314,—	728.835.518,—	630.694.034,—	552.880.981,—	450.664.276,—
Fonds spécial retenues. — Bijzonder fonds inhoudingen	2.848.092,25	3.126.966,18	94.965.113,83	68.830.407,—	84.687.115,—	84.318.950,—	67.210.740,—	79.964.030,—	78.550.193,—
Fonds spécial pécule familial. — Bijzonder fonds voor gezinsvakantiegeld	168.071.351,48	127.217.449,43	108.308.608,43	24.725.714,63	—59.464.848,—	—176.769.474,—	—293.533.310,—	—414.704.563,—	—
Réserves propres. — Eigen reserves	246.684.590,35	317.419.143,93	282.802.732,—	348.694.309,49	430.213.341,—	502.988.049,—	578.289.032,—	660.766.752,—	286.947.100,—
Impayés C.N.V.A. (compris dans les réserves propres). — Door de R.J.V. te betalen (begrepen in de eigen reserves)	10.090.459,—	5.588.853,—	4.411.147,—	4.411.147,—	—15.592.669,—	22.265.663,—	27.768.473,—	33.735.241,—	40.700.000,—
Fonds compensation (Loi 27 juillet 1953). — Compensatiekas (Wet van 27 juli 1953)	33.736.091,75	8.205.766,97	8.205.766,97	8.205.916,97	8.205.917,—	8.205.917,—	8.205.917,—	8.205.917,—	8.205.917,—
Fonds impayés caisses particulières. — Fonds voor de achterstallige betalingen (bijzon- dere fondsen)	8.136.132,45	9.839.923,85		13.780.484,35	16.089.978,—	17.130.420,—	18.740.393,—	20.029.220,—	22.051.924,—

ANNEXE III.

Réserves administratives des Caisses particulières
(selon bilans).

Fin 1954	40.595.041
1955	48.582.612
1956	59.931.488
1957	71.271.681
1958	81.261.246
1959	87.838.496
1960	90.068.671
1961	111.663.238
1962	134.455.979

BIJLAGE III.

Administratieve reserves van de Bijzondere fondsen
(volgens balansen).

Einde 1954	40.595.041
1955	48.582.612
1956	59.931.488
1957	71.271.681
1958	81.261.246
1959	87.838.496
1960	90.068.671
1961	111.663.238
1962	134.455.979

ANNEXE IV.

Taux moyens de placement
des capitaux gérés par la C. N. V. A.
et par l'ensemble des Caisses Particulières.

	1961	1962
C. N. V. A.	4,10 %	4,01 %
Caisses Particulières	2,91 %	2,77 %

BIJLAGE IV.

Gemiddelde interest van de kapitalen
beheerd door de R. J. V.
en door de bijzondere Fondsen tezamen.

	1961	1962
R. J. V.	4,10 %	4,01 %
Bijzondere Fondsen	2,91 %	2,77 %